

Kloppenborg-Skrumsager: Det berører en som noget ret mærkværdigt, at det foreliggende Lovforslag om at afskaffe Hæren og omdanne den til et Vagtkorps stammer fra de to Partier paa Rigsdagen, som er mest internationalt indstillet. Hos de to Partier findes der jo lige saa vel som hos de andre den Opfattelse, at det Folkeforbund, vi har, har sin Værdi, og vi ønsker da, at det skal betrygge vor Fremtid mest muligt. De to Partier har i hvert Fald haft meget tilovers for Folkeforbundet, det ved jeg. Jeg har da noget ondt ved at forstaa, at man kan fremsætte et saadant Forslag som det foreliggende om at afskaffe Hæren her i Danmark, hvorved man jo aldeles kommer ud af Fodslag med andre Nationer. Der er sagt om Folkeforbundet, at man ikke kan være sikker paa, hvor længe det vil vare. Jeg for mit Vedkommende er heller ikke sikker paa, at det vil blive bestaaende alle Dage, men jeg er i alt Fald sikker paa, at naar vi har det, maa vi se at faa det bedst mulige ud af det, og skal der være nogen Mening i saadant et Forbund, maa det være den, at alle Medlemmer af Forbundet gør deres Pligt overfor Forbundet. Der er mange Gange gjort Forsøg paa at betrygge Freden igennem Forbund. Det første Folkeforbund, man forsøgte, fik Udtryk i Babelstaarnet. Det er længe siden, og det holdt kun en Tid, det ved vi jo. For hundrede Aar siden gjorde man et Forsøg med den hellige Alliance, som ogsaa varede en Tid. Og naar man nu venter sig saa meget af dette her, haaber jeg, at der er Grund til det. Men naar man ser tilbage paa de Erfaringer, der er gjort, bestyrkes man ikke i Troen paa, at det vil blive af evig Varighed. Imidlertid, naar vi haaber, at der skal komme noget ud af det, maa vi gøre vor Pligt indenfor Forbundet. Naar vi i det hele taget vil have nogen Anseelse indenfor Forbundet, kan vi ikke sige: Godt, man er endnu ikke blevet enig om Rustningernes Indskrænkning eller Nedskrivning, men saa handler vi paa egen Haand. Nej, jeg mener, at Venstre har taget det Standpunkt, som er det rigtige. Vort Parti siger: Saa længe vi ikke ser, at man gennem den Nedrustningskonference, som Folkeforbundet stadig er forberedt paa, kommer til et Resultat, hvoraf vi kan se, at vi kan gaa længere ned, bliver vi ved det, vi har. Nu

sagde det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup), at vi skulde ikke vente paa det Resultat, som Nedrustningskonferencen kunde bringe, for saa kom vi maaske til at vente længe. Og det tror jeg egentlig det ærede Medlem har Ret i; jeg tror ogsaa, det kan vare længe, og jeg tror, at de Grunde, som det ærede Medlem angav for, at det kunde vare længe, er rigtige. Jeg tror nemlig, at der er mange af Staterne i Folkeforbundet, som ikke ønsker at indlade sig paa en ret stærk Nedrustning. Vi maa alle sammen huske paa — det ved vi jo saa godt —, at i Østen staar det store Bolschevik-Rusland, som ikke tilhører Folkeforbundet, og som ikke har nedrustet, men som netop har udviklet et meget stærkt Hærvæsen. Saa længe vi har denne truende Baggrund i Østen, kan vi ikke med Rimelighed vente, at Nabostaterne vil nedlægge deres Hærvæsen. Og saa længe de ikke kan nedlægge deres Hærvæsen, er der mange andre Stater, som maa mene, at de heller ikke kan. Saadan er vi da i nogen Grad afhængige af hinanden; den ene kan ikke gaa meget videre end den anden; derfor er Nedrustning vanskelig, og det maa vi finde os i. Naar de to Partier er blevet enige om det Forslag, som her foreligger, saa synes jeg egentlig, at de har glemt at tage det fornødne Hensyn til, hvad vi skylder Folkeforbundet, som de to Partier venter sig saa meget af.

Saa siger man: Ja, men vi er i Danmark saa faa; vi er kun en lille Nation, og vi kan ikke udrette noget alligevel; derfor kan vi lige saa godt lægge det hele til Side. Ja, det er nu saadan, at om man end er aldrig saa faa, saa er man der alligevel; og saa kan man ikke stille sig an, som om man ikke var der. Hvis vi vilde lægge Hænderne i Skødet, medens de andre vedligeholder et Hærvæsen, vilde vi optræde som en Slags Snyltere paa Samfundet i Europa, vi, som ikke vilde paatage os de Byrder, man nu en Gang er nødt til at bære, naar man vil bevare og opretholde et selvstændigt Statsvæsen. Ja, man hører jo, at somme siger: Vi vil paa ingen Maade have noget Forsvar, for de Grueligheder, der kan komme ud af, at det skal bruges en Gang, kan vi slet ikke tænke os at være med til. Den Tale har jeg hørt saa tit; men det er nu en Gang saadan, at i Tilfælde af, at man ikke vil værge sig, saa godt man kan, er der, som ogsaa en af